

bemide krijgt. Ofschoon deze oplossing iets geforceerds dreigt te hebben, weet de autrice ze zeer aanvaardbaar te maken, alles in diep katholieke geest. Wie zich ontroeren liet door de levensstrijd van de jonge Erna zal, ouder geworden, haar verdere ontwikkeling met diepe bewogenheid en vrucht volgen. (geb. f 4,90)

- 3355 Een gezellig meisesboek voor bijna-volwassenen is *Nina reist naar het geluk*, geschreven door *Mary Dutrieux*. Nina, correspondent op een kantoor, maakt in haar vakantie een reis naar Venetië als reisleidster. Een vriend, Pim, bevindt zich ook onder het gezelschap. Hij is haar een grote steun en waagt zelfs zijn leven wanneer een tas met gewichtige stukken in een afgrond valt. Dat Pim haar niet alleen deze tocht tot steun zal zijn, spreekt vanzelf. Er valt uit dit vlot vertelde, ietwat oppervlakkige verhaal waarin elk godsdienstig element ontbreekt, toch wel wat te leren over voorzichtigheid in de omgang, speciaal ook op het werk. Te veel drukfouten! (geb. f 2,90)
- 3356 Wij besluiten deze kroniek met een amusant romannetje van *Hermien van Haren*, *Juffrouw Nella*. De 22-jarige Saskia blijft alleen in Holland achter na het vertrek van haar moeder en broer naar Amerika. Zij komt onder de zorgzame hoede van de dertig jaar oudere juffrouw Nella, die haar bemoedert en volstopt met lekkere kostjes. Saskia tracht een ander slachtoffer voor deze gulheid te vinden. De eerste die opduikt, blijkt een profiteur te zijn, de tweede een verwaarloosde prof, die tot aller verbazing uiteindelijk niet juffrouw Nella's hand vraagt maar die van haar geleerde zuster, Elsbeth, de archeologe. Ook Saskia vindt het geluk in de persoon van Robert, een schildersneef van juffrouw Nella. Vlot en humoristisch, niet groots, maar genoegelijke ontspanning. (geb. f 2,90)

*Mogen wij u voorstellen:*

## C. TH. JONGEJAN- DE GROOT

WIJ beginnen met mevrouw Jongejan te danken voor de waarderende woorden die zij aan Idil heeft willen wijden. Het doet ons altijd goed ook buiten onze eigen katholieke kring belangstelling en begrip te vinden voor ons werk.

„Ik heb die pluim gaarne gegeven”, verzekert de schrijfster. „Idil beoordeelt de boeken objectief, zonder te loeren naar het kerkelijk paadje, dat door de auteur wordt bewandeld. Dat is bij ons wel eens anders: de klacht van een christelijk jeugdschrijver dat hij het gevoel had of er dominees meelazen over zijn schouder als hij schreef, typeert wel de situatie!.....—Ik kan dan ook niet genoeg hameren op het raadplegen van goede, objectieve recensies. De kroniek van jeugductuur in de Idil-Gids is daarenboven opvallend overzichtelijk en duidelijk. Wie als pedagoog deze rubriek doorneemt voor hij overgaat tot boeken-aanschaf is volgens mij volkomen verantwoord.”

„Gelukkig verwacht u daarbij niet objectiviteit met neutraliteit,” opperen wij. „Vanzelfsprekend niet! Mijn taak als christelijk jeugdschrijfster is natuurlijk: de Christus te brengen, maar — naar mijn mening — kan dat niet onopzettelijk genoeg gebeuren. Wij, orthodox-protestante auteurs zijn misschien de periode van de bekeringsgeschiedenissen-in-rode-ruggetjes wel te boven, maar we moeten toch waken tegen een teveel.”



„Inderdaad,” stemmen wij in, „met opgelegd-stichtelijke boeken zullen wij nooit de minder goede sensatielectuur opzij dringen.”

„Ja, het is jammer dat er op de jeugd-boekenmarkt nog altijd een tekort is aan goede lectuur... Een strengere selectie op de produkten van de samenflansers zou welkom zijn. Dan verdwijnen meteen de beeldromans van de markt en de kitschboeken uit de guldenbazars. Gelukkig hebben wij hier in 't oosten van 't land daar minder last van dan de grote steden in het westen.”

Dat brengt het gesprek op Enschede, de woonplaats van mevrouw Jongejan. Ze heeft er niet altijd gewoond. In het laatste jaar van de vorige eeuw is ze in Rotterdam geboren en op haar tiende jaar vertrok ze naar Nijmegen, waar ze

later de kweekschool op de Klokkenberg bezocht. Ze ging echter niet bij het onderwijs, maar vond na een korte werkperiode in een boekhandel een plaats op het telefoonkantoor.

„Na mijn huwelijk vertrok ik naar Enschede,” vertelt ze verder, „en daar was ik werkzaam aan de openbare leeszaal, afdeling jeugdleszaal. Dat was van onschatbare betekenis voor me: ik leerde er de smaak van kinderen inzake lectuur kennen en ik ondervond dat liefde voor een bepaald soort boeken (over de natuur en dieren b.v.) kan aangekweekt worden.”

„En toen begon u te schrijven?”

„Dat was pas op m'n dertigste jaar! Eerst publiceerde ik enkele schetsen, maar daarna werd ik door de uitgevers tot schrijfster gebombardeerd. Ik startte met een vervolgverhaal voor de jeugd, dat later als boek uitkwam en dat nog steeds loopt: *Tom Welders*.”

Dan vertelt ze over haar verdere werken: *Job uit de woonschuit*, *Huize Roezemoes*, *Greetje Margriet*, *Inge* en andere. Toen begon ze voor jonge kinderen te schrijven (*Amieke*, *Dromelot*) en ook voor de kleuters (o.a. *Oma gaat op reis* en *Zo'n dom klein meisje*). Voor jonge mensen schreef ze *Harry's proefvlucht* — haar liefste boek tot nu toe —, *Harry's bestemming*, *Tastende handen* en zo juist verscheen *Marian's vergissing*.

„En uw verdere plannen?” willen we weten. Mevrouw Jongejan lacht eens...

„Wanneer het publiek zich blijft gedragen als dwingeland, kan ik nooit plannen maken! Na mijn vervolgverhaal *Kapoeentje* in het tijdschrift „Moeder”, wilden de abonnees voor het komende jaar meer over *Kapoeentje* horen, dus wat doe je dan!”

We spreken nog even over de positie van het jeugdboek en ook deze schrijfster meent dat die beter wordt: Er komt meer vraag naar boeken van het betere genre, die het gaan winnen van de „boeken-met-streken”. „Hier is stellig de invloed van goede voorlichting merkbaar en die komt meer van de leeszalen en lichamen als Idil dan van het onderwijzend personeel op de scholen,” meent onze gastvrouw. - Is dat waar, lezers uit de onderwijswereld? Neemt gij deze handschoen op?

Ook over de prijs van het jeugdboek geeft ze haar oordeel: „Een boek als b.v. Kleine Heidi, dat voor f 2,95 aan de markt wordt gebracht kan het toch zeker opnemen tegen ieder stuk - soms minderwaardig - speelgoed, dat voor die prijs te krijgen is.”

Als we al op willen stappen komt iemand de werkamer binnen . . . „Mag ik u even mijn particulier secretaris voorstellen?” vraagt mevrouw Jongejan. En als ze onze verbazing bemerkt, legt ze lachend uit: „Dat is m'n man, die zorgt dat mijn werk zo keurig verzorgd aan de markt komt. Ik mag dromen en op papier zetten, maar hij zorgt met de schrijfmachine voor de metamorfose van mijn onleesbaar schrift en corrigeert mijn drukproeven; kortom: hij onthefte me van alle bijkomende zorgen, die aan de uitgave van een boek zijn verbonden. Kan het idealer?”

Nee dat kan niet, moeten we toegeven en na een kort - nu minder ernstig - gesprek, danken wij mevrouw Jongejan voor haar gastvrijheid en vertrekken, na haar nog heel veel succes voor de toekomst te hebben toegewenst.

## HERDRUKKEN VRAGEN UW AANDACHT

In de serie „Voor onze kleinen” verschenen resp. een 7e en een 4e druk van *Het plekje dat niemand wist* en *Het zwarte poesje*, beide geschreven door *W. G. van de Hulst*. Het zijn alleraardigste boekjes, goed geschreven en vol spanning. Een pas lezende kleuter zal er rijk mee zijn. (p. dl. geb. f 0,75)

Het gegeven van *Een tocht naar sprookjesland* (2e druk), door *A. M. Lamend*, is aardig: nukkige en lastige Rozemarijntje gaat in het land van feeën en elfen een beter hartje zoeken. Haar broertjes Hans en Theo zoeken mee. Zij ontmoeten in Fantasia allerlei sprookjesfiguren: de reus en Klein Duimpje, Hans, Grietje en de heks, Roodkapje etc. Na veel teleurstelling vindt Rozemarijntje door een goede daad eindelijk het hartje. Het boek is geschreven in uitgesproken Vlaamse taal, zodat de Nederlandse lezer hier en daar wel eens op een onbegrijpelijkheid zal stoten. Overigens van harte aanbevelen. (geb. f 2,50)

Eveneens een 2e druk verscheen van *Agorki, de prins die zelf het geluk veroveren wilde*, een sprookje van *Maria de Lannoy*. Agorki is een heel verwende prins, die niet tevreden en gelukkig is. Hij wil zelf zijn geluk veroveren. Op zoek naar een prinses uit een verhaal ontmoet hij verschillende verdrevenen uit een verwoest en leeggeplunderd land. Samen met hen bouwt hij het land Suavië weer op en trouwt met de intussen gevonden prinses. Niet onaardig verteld, alleen soms wat geforceerd.

(geb. f 1,95)  
Met *Gerdientje*, dat zijn 10e druk al beleefte, schreef *W. G. van de Hulst* een lief verhaal uit het dorpsleven. Het gezin waartoe Gerdientje behoort kent veel tegenspoed. Ze worden beticht van oneerlijkheid en lopen gevaar uit hun huisje te worden gezet. Maar gelukkig zijn er ook nog goede mensen in het dorp die hen vertrouwen, en alles komt terecht. Het boek is geschreven in positief christe-